EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El carrer de Sobrerroca

La Caixa d'Estalvis de Manresa va morir en un polígon de Santpedor però va néixer al carrer de Sobrerroca. Ni una cosa ni l'altra no són casualitat, el carrer de Sobrerroca fou una de les principals entrades a la ciutat quan aquesta s'acabava a l'hospital de Sant Andreu i fou el carrer comercial per excel·lència fins a principis del Segle XX. Des d'aleshores el carrer ha patit una progressiva decadència comercial fins a trobar-se, actualment, en evident perill de desertització.

Les botigues han canviat molt aquests darrers 150 anys i segurament el carrer de Sobrerroca no tornarà a tenir mai més l'esplendor comercial perduda. Ara bé, el que sí que podem aconseguir és que torni a ser un lloc on vingui de gust passejar, mirar, aturar-s'hi i comprar. Substituir les voreres estretes i incòmodes del Joc de la pilota per les actuals ha estat un primer pas important, però encara en queden molts més per fer. Canviar el paviment del carrer Sant Andreu perquè els usuaris del CAP, de la residència de gent gran i de l'hospital puguin arribar amb comoditat al portal de Sobrerroca; reduir el trànsit, fer encara més atractiva la plaça Major ?sobretot a les tardes i el cap de setmana?, portar veïns i veïnes als pisos que tenen vistes per damunt del Balç i omplir els baixos i els aparadors d'activitat, és la feina que ens queda per fer. Déu n'hi doret.

Això no ho farà l'Ajuntament sol, ni només els actuals comerciants, ni ho arreglarem amb l'aparició d'un gran inversor miraculós. Caldrà la suma de molts factors, tots ells possibles i raonables. Caldrà, per exemple, que alguns baixos s'omplin d'activitats no estrictament comercials. Entitats i associacions que antigament es situaven en pisos perquè els baixos eren més cars, ara busquen plantes baixes des d'on guanyen visibilitat i veïnatge. Sense anar més lluny, o arribant on volia anar a parar, estaria molt bé que una de les entitats més manresanes i manresanistes de la ciutat, una associació que ha fet capçalera del seu lligam amb el carrer Sobrerroca, deixés caure una poteta i es mostrés als veïns i passejants des d'algun dels aparadors buits i que, parlant-ho bé, segur que els el deixarien en bones condicions. M'estic referint, ja ho heu endevinat, a la revista que teniu a les mans o a la pantalla i a la qual ?ara que ja en sóc una mica de la família? m'atreveixo a demanar un nou esforç de compromís ciutadà. Amb un localet petit n'hi hauria prou, amb un aparadoret amb les pàgines del darrer exemplar enganxades al vidre ?com feien els diaris abans-? -i amb modestes exposicions temàtiques faríem el fet de sobres. Li podríem dir Espai Oleguer Bisbal.